

Wiersz na stulecie niepodległości 11. 11. 2018

„Opowiedz mi Polsko”

Ojczyzno dumna i wzniosła,
usiądź tu przy mnie blisko,
bym mogła ciebie zapytać,
jak przeszłaś drogę ciernistą.
Opowiedz mi, Polsko kochana,
o borach, ciemnych kniejach
i o piastowskich dziejach.
Opowiedz, gdzie te ciche pola,
co od wieków zdeptała niewola.
O wielkim duchu narodu,
co cudem przeżył wśród głodu i chłodu.
Jak wymazano cię z mapy świata,
jak brat zabijał brata.
O bohaterach, co życie oddali na obcej
ziemi
i o tych, co z tobą na ustach wychodzili z
podziemi.
O dziadach naszych opowiedz,
co drogi szukając przez krew i blizny,
do swojej szli ojczyzny.
O dzieciach od piersi matczynej
wyrwanych
i o ojców mogiłach nieznanach.

O okopach mi powiedz – pełnych łęków
i o komorach gazowych
pełnych grozy i jęków.
O lesie katyńskim,
gdzie pod ziemią zostały marzenia.
Tam sosny płaczą do dzisiaj
i w pól rozdartych sumieniach.
Opowiedz o marszałku Piłsudskim,
w którym był żar nadziei i wiary,
o grobach na Wawelu
i szczątkach dawnej chwały.
Polsko moja, Polsko wzniosła,
któraś z kolan się podniosła,
wolność twoja krzyżami się mierzy,
opowiedz o tych, co zachowali się jak
należy.
Twoją opowieść niech wiatr szumnie
od morza do Tatr niesie.
A dumny orzeł niech wznosi się do nieba,
bo Polska to wolność,
to duma i bochen chleba.

Z. Ortyl